

KAPITOLA 1

Vévoda a zajatec

„Vůbec nic, Císařská Milosti.“ Posel, klečící na kolenou před vévodou, měl co dělat, aby udržel vyrovnaný hlas.

Vévoda seděl na trůně, podepřený polštáři, sledoval posla a čekal na chvíli, kdy zmlkne. I ten nejlepší nositel špatných zpráv mohl očekávat přinejmenším bičování. Ovšem zpoždování nepříznivých zpráv zasluhovalo smrt.

Muž vůbec nezvedal oči a zarputile hleděl k zemi. Tak tedy. Tohoto posla už bičovali. Věděl, že to přežije, a podrobil se.

Vévoda učinil malé gesto prstem. Vždyť velké pohyby vyžadovaly tolik energie. Jeho kancléř se již naučil sledovat malé pohyby a uměl na ně rychle reagovat. Výmluvně pokynul strážím a ty posla ihned odvolaly. Jejich boty burácely a lehké sandály posla cupitaly mezi nimi. Muži ho chvatně odváděli pryč. Nikdo se neodvážil pronést jediné slovo. Kancléř se obrátil zpět k vévodovi a hluboce se ukláněl, až se čelem dotýkal svých kolenou. Pomalu si klekl a byl tak troufalý, že se podíval na vévodovy sandály.

„Jsem zarmoucen, že jste musel být vystaven tak neuspokojivému sdělení.“

V audienční síni se rozhostilo ticho. Byla to velká místnost se stěnami z hrubého kamene, jenž připomínal všem, kdo vstoupili, že síň kdysi bývala součástí pevnosti. Klenutý strop nad hlavami lidí byl vymalován púlnoční modří s hvězdami, jak stály na obloze jedné noci uprostřed léta, která tu tak byla zakonzervována navždy. Vysoké výřezy oken shlížely na rozprostírající se město.

Žádný bod v tomto městě nebyl vyšší než vévodova citadela na vrcholu kopce. V dávných dobách stávala na štítu pevnost a uvnitř jejích stěn, pod otevřeným nebem, kruh z černých stojících kamenů. Bývalo to místo velké magie. Příběhy vyprávějí, jak potom lidé ty kameny svalili a zlá kouzla přemohli. Stejně kameny nyní ležely v kruhu okolo vévodova trůnu, ovšem prastaré runy byly nejasné a zničené. Zarovnali je s šedivou dlážděnou podlahou, položenou okolo. Černé kameny ukazovaly do pěti koutů známého světa. Říkalo se, že pod každým tím balvanem je čtvercová jáma, do níž byli zavřeni čarodějní nepřátelé Chalcedu, aby tam zemřeli. Trůn ve středu pak všem připomínal, že vévoda sedí tam, kam se za starých dob všichni báli šlápnout.

Vévoda pohnul rty. V mžiku vyskočilo jedno z pážat a vyrazilo vpřed s miskou studené vody v rukou. Chlapec si klekl a podal mísu kancléři. Ten postoupil na kolenou a zvedl misku k vévodovým rtům.

Vládce sklonil hlavu a napil se. Jakmile zvedl tvář, objevil se další sluha a nabídl kancléři měkkou látku, aby jí mohl osušit vévodův obličej a bradu.

Poté vévoda dovolil kancléři poodejít. Uhasil žízeň a nyní promluvil.

„Od našich vyslanců v Deštné divočině nemáme žádné další zprávy?“

Kancléř se ohnul ještě níž. Jeho róba z těžkého, vínově červeného hedvábí vířila kolem něj. Řídnoúcími vlasy mu prosvítala kůže na hlavě. „Ne, nejzářivější. Stydím se a jsem smutný, že vám musím sdělit, že nám neposlali žádné nové zprávy.“